

Els escenaris d'El So de les Cases es van omplir durant els tres dies de concerts que es van tancar diumenge al migdia. La música ha

estat protagonista durant el cap de setmana amb la reestrena de la cantata 'Tirant lo Blanc', sota la direcció d'Antoni Ros-Marbà.

El So de les Cases, entre la descoberta i la música

El cicle de concerts de Vic va omplir els escenaris durant tres dies

Vic

Montserrat Rius

El So de les Cases ha arribat enguany a la novena edició i, com és habitual, no ha canviat de format però sí d'espais i, evidentment, de contingut. Molts escenaris nous de la ciutat, amb una cura especial dels intèrprets triats que els convertien en petites joies difícils de destriar. Se n'incorporaven alguns de molt interessants que mai havien vist la llum en aquest format.

Parlem, per exemple, de la cripta de l'església de Sant Antoni Maria Claret, un espai que va ser idoni per presentar Gregotecho, cant gregorià i música electrònica que unia passat, present i futur. L'Arxiu i Biblioteca Episcopal, tan cobejats, van mostrar segles d'història a través dels documents i pergamins que guarden. L'arpa i la veu d'Anna Amigó van fer que les signatures de l'abat Oliba tremolessin. Un plaer en un dels espais que va registrar més cues.

La biblioteca de la casa consistorial s'estrenava amb solistes i grups de música de cambra de l'Escola de Música i Conservatori de Vic. Ells sempre hi són, i són una aportació segura com ho van ser als jardins de la Biblioteca Pilarin Bayés Els Incountournables, dissabte. Més novetats a la casa noble barroca Rocafiguera, meravella

de les meravelles, amb la veu de Lia Sampai i el guitarrista Adrià Pagès. Per repetir-lo mil vegades. Seguint amb les novetats, el gurbetà Pol Devesa –músic, guitarrista, compositor, cantant, veu clara i excel·lent dicció– ens feia nostra, més que mai, la Casa del Baró de la Blava i convidava a omplir els marcs sense vida que hi havien penjats a la sala. Una mica lluny de tot, la sala dels Mecenes de la Casa de Convalescència, Los Fumeros –pare i filla, contrabaix i piano i veu– es

Molts escenaris nous amb cura especial per la tria d'intèrprets

mostraven madurs, còmplices, ens feien vibrar amb el seu jazz i la seva música pròpia. Quin bell espai per a tan bons intèrprets.

El convent de les Clarisses, que sortosament ja es coneixia d'altres edicions, va sorprendre enguany amb un concert organitzat a la seva biblioteca. Una porta magnífica enlluernava un excepcional Jorge Da Rocha, ja conegut en aquest cicle vigatà, que feia seu allò que com més temps al celler, més en gaudirem. Al convent també s'hi ofería concert al jardí, el grup Manzau amb

l'aperitiu a totes hores, amb reggae, jazz, soul, rock o el que toqués. Quedava encara l'etern espai fidel, el jardí del Palau Bonjors, on el cantautor ribetà Sergi Carbonell, veu i guitarra, delitava el públic en un viatge personal, íntim, amarat de poesia i reivindicatiu recollit en el seu últim disc, *Amorosa bondat*. Sense oblidar tampoc la Casa Pratdesaba, nova pel que fa a l'espai de la sala del piano, una habitació congelada en el temps on el pianista ripollès Eudald Danti i la soprano Fumi Kitamura homenatjaven mossèn Lluís Romeu, el compositor vigatà, amb peces populars i religioses, totes vistoses i brillants. Un espai únic.

El carrer de Sant Pere va ser el protagonista d'enguany d'El So dels Carrers. Com cada vegada des que es va afegir a El So de les Cases, el músic i compositor Jordi Domènech va bastir una ruta didàctica, amena, cultural i plena de detalls, a partir del pont del Remei fins arribar a l'Hospital de la Santa Creu. S'arriben a descobrir i a saber coses que mai un no hauria imaginat tot passant cada dia per allà mateix. Música creada pel mateix compositor i alguna manllevada d'altres artistes segons les circumstàncies i el moment. Un duo de trompetes per explicar i celebrar els moments oberts, tal com explicava el mateix com-

A dalt, l'arpista Anna Amigó a l'Arxiu Episcopal. A baix, Pol Devesa a la casa del Baró de la Blava i Sergi Carbonell als jardins de la Casa Bojors

positor, i un duo de violins pels moments tancats. El millor de Jordi Domènech és que, sovint, fa rumiar més enllà de les possibilitats de cadascú. D'això se'n diu excel·lència. Parar-se ara als

números 3, 13 i 29, a la Font i a l'hospital, serà fer-ho amb uns altres ulls.

S'havien d'esmentar les dues nits al pati de l'Os del Seminari, amb els retrobats Astrio, divendres, i la banda

Drop Collectiva, dissabte. Són espais amb molt aforament, sense el límit obligat del temps de la resta de concerts i on la gent s'hi aplega per fer festa i gaudir de la música i de la nit. Més aforament

en diversos escenaris han permès que les cues no fossin tan exagerades, tot i que n'hi va haver en llocs com l'Arxiu Episcopal o la Casa Pratdesaba. El cartell de complet es va penjar sempre.